

Pravý půst

Úvahy | 6.8.2012 @ 14.35

Čteme z 58. kapitoly Izajáše:

1 „Volej z plna hrdla, bez zábran! Rozezvuč svůj hlas jako polnici! Mému lidu ohlas jeho nevěnost, domu Jákobovu jeho hříchy.

2 Den co den se mne dotazují, chtějí poznat moje cesty jako pronárod, jenž koná spravedlnost a řád svého Boha neopouští; na spravedlivé řády se mě doptávají, chtěli by mít Boha blízko.

3 »Proč se postíme, a nevšímáš si toho? Pokořujeme se, a nebereš to na vědomí.« Právě v den, kdy se postíváte, hovíte svým zálibám a honíte všechny své dělníky.

Vůči Bohu nejsem nikdy v právu, Jemu nemohu nic vytýkat, ani se s ním dohadovat. Proto právě v okamžiku, kdy od Něj očekávám vstřícnou reakci na svůj výtečný výkon, pokouším se o estetické bytí: když mi jde o mou vlastní realizaci, o zdar mého naplánovaného představení. Avšak mezi estetikou a etikou, čili mezi krásným a dobrým, zajisté je rozhodující rozdíl.

4 Postíte se jenom pro spory a hádky, abyste mohli svévolně udeřit pěstí. Nepostíte se tak, aby bylo slyšet váš hlas na výšině.

5 Což to je půst, který si přeji? Den, kdy se člověk pokořuje, kdy hlavu sklání jako rákos, žinici obléká a popelem si podestýlá? Dá se toto nazvat postem, dnem, v němž má Hospodin zalíbení?

Tehdy své povinnosti vůči Bohu vykonávám s ohledem na své osobní pocity, zájmy a především tak, aby mě lidé dobře viděli a slyšeli.

6 Zdalipak půst, který já si přeji, není toto: Rozevřít okovy svévole, rozvázat jha, dát ujařmeným volnost, každé jho rozbít?

Zjistil jsem proto, že mé vlastní plány, které si sám ve své svobodě tvořím, mne o mou svobodu před Bohem vlastně okrádají! Sám jsem si nastražil léčku, její záludnost roste s mým pocitem svobody, takže právě když si připadám nejsilnější, když odrazím každou protivnost a vlastní silou se ve svém sebezdokonalování vymknu všemu co nejsem já, právě tehdy jsem totálně svázaný sám sebou.

7 Cožpak nemáš lámat svůj chléb hladovému, přijímat do domu utištěné, ty, kdo jsou bez přístřeší? Vidíš-li nahého, obléknout ho, nebýt netečný k vlastní krvi?

Nemám přeci dělat spíše to, o čem vím, že to po mně Bůh žádá, místo abych plánoval, pózoval a vžíval se do role mystika na volné noze? Můj omyl tkví v chápání vznešenosti a v tom, že se soustředím na sebe.

8 Tehdy vyrazí jak jitřenka tvé světlo a rychle se zhojí tvá rána. Před tebou půjde tvá spravedlnost, za tebou se bude ubírat Hospodinova sláva.

9 Tehdy zavoláš a Hospodin odpoví, vykřikneš o pomoc a on se ozve: »Tu jsem!« Odstraníš-li

ze svého středu jho, hrozící prst a ničemná slova,
10 budeš-li štědrý k hladovému a nasytíš-li ztrápeného, vzejde ti v temnotě světlo a tvůj soumrak bude jak poledne.“

Teprve když uznám, že vlastně nic nevím a sám nezastanu, když přestanu krafat lidem do života, neboť nejsem Pán a když si přestanu plácát játra při každé příležitosti uplatnit svůj světonázor, pak nastane můj soumrak. A právě tehdy bude Slunce nejvýš na obloze.

11 Hospodin tě povede neustále, bude tě sytit i v krajinách vyprahlých, zdatnost dodá tvým kostem; budeš jako zahrada zavlažovaná, jako vodní zřídlo, jemuž se vody neztrácejí.
12 Co bylo od věků v troskách, vybudují ti, kdo z tebe vzejdou, opět postavíš, co založila minulá pokolení. Nazvou tě tím, jenž zazdívá trhliny a obnovuje stezky k sídlům.

V mém soumraku se na mne vztáhne zaslíbení, po němž dnešní křesťané nejvíce baží. Chtějí dostat zpět dřívější slávu církve, aby příběhy o moci evangelia prorazily svět přání do dnešní neutěšené reality. Někteří se pokouší barvit své suché církvi listy nazeleno, tím ji navždy připravují o schopnost dýchat. Jiní za svou církev tahají, aby vyrostla, tím ji však trhají a lámou. Je totiž potřeba opět se zakořenit v opravdové pokoře pústu božího: pústu od duševního násilí, od hledání klíčů k úspěchu, od závislosti na lidech, pústu od pomluv, bitek a nactiutrhaní a především od té tupé svěhlové bodrosti, od toho neústupného ranařství, od té pověry ve vlastní mužnost, které se jako katastrofální újma pro dnešní církve vloudila do všeobecného paradigmatu křesťana.

13 Jestliže v den odpočinku upustíš od svých pochůzek, od prosazování svých pochůzek, od prosazování svých zálib v můj svatý den, nazveš-li den odpočinku rozkošným, svatý den Hospodinův přeslavným, budeš-li jej slavit tak, že se vzdáš svých cest, že přestaneš hovět svým zálibám a nepovedeš plané řeči,
14 tu nalezneš rozkoš v Hospodinu „a já ti dovolím jezdit po posvátných návrších země a z dědictví tvého otce Jákoba tě budu živit.“ Tak promluvila Hospodinova ústa.

Neboť notorický omyl mnohých, který je potřeba vytrvale vyvracet a totálně potírat, tuší lidskou sympatii k Pánu Bohu na počátku víry. Tak to ale není! Před poznáním Boha jsem byl ztracený ve světě, kde nebylo naprosto nic kromě Boží lásky, co by mne mohlo naklonit ke spáse. Pak mne Jeho láska ve světě našla a má rozkoš v Hospodinu je teprve důsledkem mého totálního rozhodnutí pro naplňování Jeho vůle. Je to celkem účinný šibolet, víc-než-sympatizanti a taky-křesťané to totiž mají naopak.

<http://selah.diet/uvahy/pravy-pust/>